

WEG NAAR HET ONBESTEMDE

Léon de Beer

HOOFDSTUK 1 - RECHT EN MACHT

Vol afgunst staarde Emma naar de reusachtige krijgsvrouw aan de overkant van de zaal. Meer dan levensgroot torende ze uit boven de menigte nietige stervelingen die zich had verzameld in de Grote Hal van de koninklijke citadel. Haar lange haren wapperden fier in de wind, haar harnas fonkelde in het middaglicht en haar gelaarsde voet vertrapte de kop van een afzichtelijke draak. Vastberaden hief ze de kroon van het rijk hoog in de lucht, waar de zon vlamde aan een kobaltblauwe hemel. De hele wereld boog voor haar nieuwe vorstin.

Het was inmiddels honderdvijftig jaar geleden, maar hier schitterde ze nog steeds in haar moment van glorie, vereeuwigd in glas-in-lood op het enorme ronde raam boven de ingang van de Grote Hal: koningin Regina de Eerste doodde de drakenvorst en bracht het Middenrijk een zoete vrede die voortduurde tot de dag van vandaag.

Emma zuchtte en keek moedeloos om zich heen. Zo sprankelend als haar roemruchte voorouder straalde in het licht van de warme lentezon, zo dof en doods voelde haar eigen bestaan. Zelf had Emma nog nooit iets avontuurlijks meegemaakt en helemaal niets in haar leven was heldhaftig. Binnen de veilige muren van de citadel regen de dagen zich aaneen met koninklijke verplichtingen, allemaal even oninteressant. Lessen in goede manieren, stijve feesten, overdadige banketten. En audiënties, eindeloze audiënties. Het was een adellijke tredmolen die alsmaar doordraaide. Emma kon zich niet voorstellen dat iemand een saaier leven leidde dan zij – behalve haar vader misschien. En als kroonprinses van het rijk beloofde dat weinig goeds voor haar toekomst.

Vandaag zat ze naast hem, al sinds de vroege ochtend. De koninklijke rechtbank had haar maandelijkse zitting en koning Frederik trad op als rechter. Vanaf hun hoge tronen keken vader en dochter uit over een zee van hoofden en hoeden, in het midden gespleten door een breed gangpad dat vanaf de ingang van de Grote Hal recht op hen toeliep. Vlak voor hun koninklijke zetels was een laag podium opgericht waar klagers en beklagden vanuit het hele rijk het woord konden nemen. Pal daarnaast vormde de lijfwacht van de koning een beschermende haag van vlees en staal.

Zij waren de enigen in de zaal met wie de prinses meer medelijden had dan met zichzelf. De arme stakkers stonden nu al urenlang strak in het gelid. Heel soms tilde een van hen snel een voet op, of schudde zachtjes met de heupen om de ergste stramheid te verdrijven. Emma had tenminste nog de luxe van een zitplaats. Het was een schrale troost op deze verloren dag die maar niet voorbij wilde gaan.

Verveeld staarde de prinses naar het podium aan haar voeten, waar twee weelderig uitgedoste jonkheren vol vuur hun zaak bepleitten voor het gerecht. Het waren de zoveelste ruziezoekers die vandaag voor de koning verschenen en zoals dat wel vaker gaat met edellieden, had hun dispuut iets te maken met een schone jonkvrouw.

Emma kon het niet opbrengen daadwerkelijk naar hun verhaal te luisteren. Met haar vingers draaide ze rondjes in de ceintuur van haar jurk en haar blik dwaalde af, voorbij het lange gangpad en de imposante poort van de Grote Hal. Door de openstaande deuren zag ze een voorjaarstapijt van witte bloesem neerdwarrelen op de binnenplaats. Ze hoorde de merels zingen op de zonovergoten daken van de citadel. Buiten lonkte de vrijheid.

Emma sloot haar ogen en luisterde naar het vrolijke gekwetter in de verte. In haar verbeelding zag ze zichzelf opspringen en zingend de zaal uit dansen, met open mond nagestaard door haar vader en zijn onderdanen. Weg uit de bedompte citadel, rennend door de kronkelende straten van de stad, onder de poorten door, de horizon tegemoet. Alles wat ze hoefde te doen was opstaan. Opstaan van haar troon en opstaan tegen de doffe sleur die haar leven bepaalde. Maar in plaats daarvan bleef ze zitten zoals dat van haar werd verwacht, snakkend naar iedere vorm van afleiding, terwijl ze met de minuut een grotere hekel kreeg aan zichzelf.

Emma's blik gleed weer omhoog, terug naar het ronde raam boven de poort, waar haar verre voorouder soeverein fonkelde onder de donkere nok van het dak. De glazen koningin keek meewarig neer op haar verweekte nageslacht. Zachtjes schudde Emma haar hoofd. Als Regina ooit had geweten dat het hiertoe zou leiden, dat haar opstand zou uitmonden in deze bloedeloze zittingen in de Grote Hal, dan had ze de draken ongetwijfeld gewoon op hun troon gelaten.

Op dit uur van de dag scheen de zon vol op het imposante raam en verlichtte zo de vloer van de zaal in een bont palet van kleuren. De

rechtszaak had daar inmiddels een bijzondere wending genomen na enkele kritische vragen van de hofnar, Simon. Het bleek dat beide jonkheren de dame om wie zij ruzie maakten nog nooit hadden ontmoet. Ze kenden haar slechts van een schilderij boven de schouw in hun favoriete dranklokaal. Wie deze vrouw was, of zij wel bestond, en of ze überhaupt enige interesse zou hebben in een van beide heren; het was allemaal volstrekt onduidelijk. Er restte de koning dan ook niets anders dan de zaak nietig te verklaren en de twee kunstliefhebbers met een strenge maar vaderlijke vermaning huiswaarts te sturen.

‘Zoals altijd: een wijs besluit, Sire,’ sprak de hofnar. ‘Waarlijk een uitspraak om in te lijsten!’

En onder besmuikt gegniffel vanuit de zaal droop het tweetal af richting de uitgang. Emma rolde slechts met haar ogen en zakte wat dieper onderuit op haar hoge troon.

De griffier van de rechtbank sloeg driemaal luid met zijn staf op de grond om de aanwezigen tot kalmte te manen. Hij schraapte zijn keel. ‘Nu zullen wij vervolgen met de laatste zaak van vandaag. Ik verzoek de hoogwelgeboren heren de baron Van Westensteeg tot Middenweg en de baron Van Oosterbeek tot Middenweg naar voren te treden.’

‘Leuk, een burenruzie als toetje,’ fluisterde Emma.

Koning Frederik wierp haar een verstoorde blik toe, maar hij zei niets.

Het eerste woord was aan de baron Van Westensteeg: een rijzige man met pezige handen en een ingevallen gezicht dat niet tot lachen in staat leek. Om zijn schouders hing een eenvoudige wollen mantel waaronder het lange zwaard dat aan zijn zijde bungelde goed zichtbaar was. Met veel aplomb spreidde de baron zijn armen en begon te spreken. Zijn krakende stem galmde tussen de muren van de Grote Hal:

‘Koninklijke Hoogheid, al generaties woont ons geslacht in de edele burcht op de heuvel tussen de Westensteeg en de Middenweg. Onder onze banier hebben wij gestreden voor u en uw voorouders. Wij zijn goede rentmeesters voor het land dat u ons in beheer heeft gegeven. Vanuit onze burcht hadden wij altijd een prachtig uitzicht op de hoge bergen, de groene bossen en de glooiende akkers rondom ons domein. Totdat déze meneer het kasteel naast ons van zijn oom overnam!’ De baron wees met een priemende vinger naar zijn buurman. ‘Sinds hij daar woont parkeert hij

zijn koets midden op de Middenweg, precies op de grens tussen onze percelen! Het lelijke ding verpest ons uitzicht! Soms steekt de achterkant van zijn koets zelfs over de erfgrens heen. Het is pure provocatie!’

‘Uwe Hoogheid, als u mij toelaat,’ interrompeerde de baron Van Oosterbeek. Behalve zijn adellijke titel leek deze tweede baron in niets op zijn tegenstander. Hij droeg een groen fluwelen pak over zijn dikke, gedrongen lijf en had een rond gezicht waarin kleine pretoogjes twinkelden. ‘Sire, ik denk dat niemands trouw aan uw vlag hier ter discussie staat, noch dat iemand twijfelt aan de zorg die ik of het geslacht Van Westensteeg besteden aan onze landerijen. Met alle respect moet ik echter constateren dat mijn gewaardeerde buurman hier een volstrekt onjuiste, of ten minste onvolledige, weergave van de feiten geeft. Zeker, mijn familie mag graag een ritje maken en van het uitzicht op onze eigen koets hebben wij zelf geen last. Maar op verzoek van mijn waarde bureu,’ sprak hij gewichtig, ‘heb ik inmiddels gezorgd dat ons rijtuig altijd keurig geparkeerd wordt in ons gloednieuwe koetshuis, dat speciaal voor dit doel is ontworpen en gebouwd.’

De lange baron ontplofte nu welhaast. ‘Je hebt dat koetshuis op precies dezelfde plek neergezet waar dat vervloekte rijtuig altijd al stond, met een verhoogd plafond nog wel. Nu kijk ik tegen een boomhoge schuur aan! Sire, deze parvenu denkt dat het leven een grote grap is, dat hij alles kan maken omdat hij geld heeft! Het is een grof schandaal!’ Het gezicht van de baron Van Westensteeg was inmiddels paars aangelopen en hij hield zijn benige hand trillend op het gevest van zijn zwaard.

Koning Frederik stond op van zijn troon en hief zijn hand omhoog om de gemoederen te bedaren. Hij wendde zich tot de hofnar. ‘Simon, wat maak jij ervan?’

‘Wel, Sire, mij dunkt dat de kinderlijkheid van deze ruzie slechts overtroffen wordt door de vijandschap die ik tussen deze edellieden proef.’

De koning knikte en dacht een ogenblik in stilte na. Toen richtte hij zijn blik weer op de twee baronnen en sprak hen plechtig toe: ‘Hoogwelgeboren heren, het hoogste doel van ridders zoals u is het koninkrijk te beschermen tegen zijn vijanden van buiten en van binnen. Niet om elkaar vliegen af te vangen op de grens tussen landerijen die u bij koninklijke gratie in bruikleen zijn gegeven. Omdat u zich blijkbaar verveelt zal ik u een

gezamenlijke vijand schenken. Deze maand nog plant mijn garde langs de Middenweg een haag van Oosterse Bamboe, precies op de grens tussen uw domeinen. Ik kan u vertellen, dat is een krachtige struik die in één jaar hoger groeit dan een hertogelijk kasteel en volledige akkers kan overwoekeren. Het zal aan u samen zijn deze haag in toom te houden en te verzorgen. Maar let op: laat haar sterven, en ik verban u beiden naar het noordelijkste puntje van mijn rijk. Ik wens u veel succes en moge deze gift u nader tot elkaar brengen. Deze zaak is afgerond en deze zitting is gesloten. Gaat nu allen naar huis, beste mensen; de vrede van onze Schepper zij met u!’

Emma slaakte een zucht van verlichting en sprong met ongepast enthousiasme op van haar troon. Onder beleefd gejuich en hier en daar een 'Leve de koning!' liet ze zich samen met haar vader door de koninklijke garde naar buiten geleiden. Achter hen liep de zaal al roezemoezend leeg, de twee baronnen beteuterd achterlatend op het podium in de Grote Hal.

De prinses liep naast haar vader over de binnenplaats terug naar de woonvertrekken van het kasteel. ‘Papa,’ zeurde ze, terwijl ze zich met veel gevoel voor theater aan zijn arm vastklampte, ‘hoef ik alsjeblieft nooit meer mee te doen aan dit circus? Ben nou eerlijk, jij vindt deze dagen toch ook niet te doen?’

De koning hield abrupt zijn pas in en draaide zich naar zijn dochter. De wachters om hen heen hadden deze plotse beweging niet zien aankomen en botsten met veel lawaai van staal op staal tegen elkaar op. De achterste lijfwacht struikelde zelfs van schrik en het scheelde weinig of de hele koninklijke garde was omgevallen als een rij geharnaste dominostenen.

Koning Frederik zuchtte diep en keek Emma toen recht in de ogen. ‘Lieve jongedame, heb je weleens goed nagedacht waarom het volk elk jaar mijn belastingen betaalt en waarom mijn bevelen zonder morren worden opgevolgd? Denk je dat het is omdat de kroon op mijn hoofd rust? Of omdat ik de aanvoerder ben van het leger?’

‘Nou, dat helpt wel, lijkt me zo,’ reageerde Emma, net iets te blij met haar eigen gevatheid.

‘Ja, ongetwijfeld,’ vervolgde de koning glimlachend. Toen werd zijn blik ernstig. ‘Maar het is meer dan dat, Emma. Voor de mensen in ons rijk zijn

wij koningen en koninginnen een symbool van eenheid en rechtvaardigheid in een brute en onzekere wereld. Wij zijn de hoeders van de wet, van de regels die voor iedereen gelden – in veel gevallen zelfs voor ons. Daarom is het onze taak het recht te handhaven en daarom zit ik elke maand de rechtbank voor. Als wij ons vastklampen aan de troon zonder ons in te zetten voor de wetten van ons rijk, wat maakt dat dan van ons?’ Verwachtingsvol keek hij zijn dochter aan.

De prinses zuchtte. ‘Niets meer dan een gekroonde bende rovers, papa,’ mompelde ze zacht.

‘Precies, Emma. En dan zal jij de laatste koningin zijn, want een familie van bandieten kan geen land bij elkaar houden.’ Koning Frederik legde zijn handen op Emma’s schouders en bleef haar indringend aankijken. ‘Begrijp je goed wat ik zeg, dochter?’

Emma begreep heel goed wat hij zei en ze was er bijzonder ongelukkig mee. De gedachte de rest van haar leven rechtszaken af te wikkelen in de Grote Hal vervulde haar met afschuw. Ook had ze nog wel wat kanttekeningen bij die wetten waar haar vader zo hoogdravend over sprak. Maar ze was wijs genoeg om te snappen dat dit niet het moment was om met hem in discussie te gaan. Dus ademde ze diep in en knikte langzaam.

‘Je moeder zou trots op je zijn,’ zei koning Frederik. Een liefdevolle glimlach gleed over zijn gezicht. Hij rechtte zijn rug en pakte Emma’s hand. ‘Laten we wat gaan eten. Al dat gezwets maakt hongerig.’

En terwijl de prinses zich schijnbaar willoos liet meevoeren naar de eetzaal, waar zoals elke dag een dampend koningsmaal op haar wachtte, deed ze zichzelf een plechtige belofte: de tijd was gekomen om een grens te trekken, om uit het keurslijf te breken dat haar zo benauwde, om eindelijk haar lot in eigen handen te nemen. Ze had alleen geen flauw idee hoe.

Copyright © 2026 Léon de Beer

Auteur: Léon de Beer

Omslagillustratie: Anka Willems

Druk- en bindwerk: Pumbo

ISBN: 978 94 6533 926 9

NUR: 283

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbende.

Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.